

În seria ANIMĂLUȚE PRIETENOASE au mai apărut:

Urangutanul singurel

Pinguinul pitic

Tilda Kelly

Salvarea puiului de KOALA

Ilustrații de
Gavin Scott și The Bright Agency

Traducere din limba engleză de
Cristina Nan

nemi

Mulțumiri

Cu mulțumiri speciale Lindei Chapman!

Mulțumim colectivului Inclusive Minds, care ne-a pus în legătură cu rețeaua lor de incluziune și, îndeosebi, Annei Brown pentru contribuția sa.

Capitolul unu

Ruby Turner își răsfoia enciclopedia cu animale. În timp ce se uita peste paginile cu marsupiale, repeta informațiile în minte: *Cangurul roșu, greutate: 150 de kilograme; wombatul cu nas păros, greutate: 40 de kilog...*

Când o să fie mare, Ruby vrea să devină veterinar în cadrul Sanctuarului Green

Gates destinat animalelor sălbatice, unde mama ei lucrează ca asistentă medicală.

Și-a dat după urechi părul castaniu, lung până la bărbie, și și-a

continuat lista: *koala:*

15 kilograme; diavolul tasmanian: 14 kilog...

— Ruby, e timpul să mergem acasă, a anunțat-o doamna Hanson, profesoara, apropiindu-se de banca ei.

Wallaby: 5,5 kilograme; oposumul cu coadă stufoasă: 4,5 kilograme; potaroo: 1,7 kilo...

Ruby a terminat în grabă și a sărit în picioare, temându-se că doamna Hanson i-ar putea pune o mână pe braț. Când o

atingea cineva, parcă simțea înțepături pe piele.

— Știați că există 235 de specii de marsupiale în Australia? Și 334 de specii în întreaga lume? a întrebat-o pe profesoară.

— Nu, nu știam, i-a răspuns doamna Hanson zâmbind. Coridorul e liber acum, a mai adăugat.

A arătat din cap spre ultimele fete care plecau, ținându-se de braț și apropiindu-și fețele în timp ce sporovăiau despre ce o să facă atunci când va începe vacanța de vară. Ruby ura că iasă pe culoar la sfârșitul orelor. Nu-i plăcea când ceilalți copii vorbeau extrem de tare și se îmbulzeau să-și ia ghiozdanele. Doamna Hanson o înțelegea și îi permitea să rămână așezată

pe scaun și să citească până când plecau toți ceilalți.

— Nu uita să-ți iei pictura când ieși, i-a reamintit profesoara. Ne vedem luni, Ruby!

Ruby s-a încruntat. Mama îi explicase că acest „ne vedem“ era un fel de a-ți lua rămas-bun, dar ei i se părea întotdeauna o replică bizară. Desigur că doamna Hanson avea să o revadă luni. De ce simțea nevoia să i-o mai spună? Cu toate acestea, și-a reamintit că trebuie să fie politicoasă.

— La revedere! i-a răspuns și a ieșit pe hol.

Dincolo de ușa deschisă, a văzut-o pe mama, îmbrăcată cu pantaloni scurți și o bluză lungă și vaporosă, cu părul

negru, ondulat atârnându-i până la umeri. Ruby și-a luat pictura de pe șevaletul unde o lăsase la uscat și a pășit, ușurată, în lumina soarelui. Întotdeauna avea un sentiment plăcut atunci când ieșea din școală. Nu-i plăcea să se știe înconjurată de alți copii și să fie nevoită să facă ce fac toți ceilalți, chiar dacă ea nu-și dorea asta. În plus, trebuia să-și amintească atâtea reguli: să nu întrerupă pe cineva care vorbește; să nu se bage în sufletul altora; să mulțumească și să-și ceară scuze.

— O pictură nouă? a observat mama când Ruby a ajuns lângă ea. Hmm... Lasă-mă să ghicesc. E Cooper?

— Da! a răspuns Ruby radioasă, arătându-i lucrarea.

Îi plăcea să-l deseneze pe Cooper. Era câinele ei – un golden retriever cu blana de culoarea nisipului umed, cu coada stufoasă și agitată și cu ochii căprui precum ciocolata topită.

— Oh, Ruby, e extraordinar! Seamănă atât de mult cu el! a exclamat mama, luând pictura. Exact așa arată atunci când așteaptă să-i arunci mingea.

